

Arrest

nr. 210 589 van 5 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent een 30-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Karez gelegen in het district Lashkargah in de provincie Helmand. In het jaar 1390 (2011 omgezet naar de westerse kalender) heeft u uw opleiding 'Rechten' voltooid aan de Universiteit van Kabul. In 1391 (2012) begon u te werken als openbare aanklager in de provincie Helmand. Tijdens de zesde maand van 1391 (augustus/september 2012) kregen jullie via de NAVO, de PRT in Lashkargah en de Afghaanse strijdkrachten een rapport om

talibanverdachten te arresteren. U moest als vertegenwoordiger van de openbare aanklager meegaan om deze talibanleden te arresteren. In het dorp werd er hierover gesproken en werd uw naam genoemd als openbare aanklager die twee talibanleden had gearresteerd. Diezelfde nacht kreeg u een dreigtelefoontje van de taliban. U moest die twee personen vrijlaten, zo niet zou uw familie ontvoerd worden. U kreeg hiervoor tot de ochtend de tijd. U vertelde de volgende dag uw leidinggevende hetgeen er gebeurd was. Hij raadde u aan om uw gsm uit te zetten en de politie in te lichten. U lichtte de politie echter niet in. U veranderde uw telefoonnummer maar kreeg enkele dagen later toch opnieuw dreigtelefoontjes van de taliban. U werd ook achtervolgd door personen op een brommer. U vreesde voor uw eigen veiligheid en die van uw familie waardoor u twee maanden later stopte met uw werk als openbare aanklager. U heeft deze functie gedurende acht maanden uitgevoerd.

Nadien vertrok u naar Kabul. Toen u in Kabul toekwam contacteerde u uw vader. U hoorde van uw vader dat er weer mensen naar u vroegen. In Kabul was u actief binnen Civil Society organisaties en heeft u zich ook kandidaat gesteld voor de verkiezingen van de provincieraad in Kabul. U werd echter niet verkozen. In de tweede maand van 1392 (april/mei 2013) kreeg u een dreigbrief aan uw huis in Kabul. U meldde dit bij de politie. Nadien werd u gedurende twee à drie maanden niet gestoord door de taliban. Op de twaalfde van de tiende maand 1392 (20 december 2013) kreeg u een tweede dreigbrief aan uw huis. Op een dag was u onderweg in uw wagen om Malik Bandar af te zetten. Een magnetische bom ontplofte in uw wagen waardoor Malik Bandar stierf. U werd niet geraakt. U werd nadien weer opgebeld door de taliban en ze vroegen uw samenwerking. U kreeg drie dagen tijd om met de taliban samen te werken in ruil voor de arrestatie van de twee talibanleden. Indien u weigerde zou u vermoord worden. Tijdens de derde of vierde maand van 1394 (mei/juni of juni/juli 2015) werd uw huis in Kabul aangevallen door de taliban. Ze stichtten brand in uw huis. Ongeveer vijf dagen later verliet u uw huis en vertrok u naar Nimroz waarna u Afghanistan verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovakije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U heeft ongeveer twee à drie maanden gedaan over uw reis van Afghanistan tot België. Op 2 november 2015 kwam u aan in België en op 9 november 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u de taliban vreest.

Na uw vertrek uit Afghanistan vertrok uw familie naar Pakistan waar ze gedurende acht maanden verbleven. Nadien keerden ze terug naar Kabul. Uw vader keerde af en toe terug naar Helmand omwille van zijn zaak en eigendommen daar. Tijdens de zesde maand van 1394 (augustus/september 2015) werd uw vader aangevallen en geslagen door de taliban. De taliban hebben hiervan een video op sociale media gedeeld.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw stemkaart voor de Afghaanse presidentsverkiezingen van 2014, twee dreigbrieven van de taliban, een verkiezingskrant met de kandidatenlijst voor de presidentsverkiezingen en verkiezingen van de provincieraad in 2014, een afstudeercertificaat van uw opleiding rechten aan de universiteit van Kabul, campagnemateriaal voor de provincieraadverkiezingen (waaronder 2 affiches en vijf visitekaartjes), een certificaat van de Afghaanse Onafhankelijke Verkiezingscommissie om uw kandidatuur aan de provincieraadverkiezingen te bevestigen, een nieuwsartikel betreffende de aanslag op het huis van parlamentslid Malem Mirwali, een kleurenkopie van een foto waar Malem Mirwali op een ziekbed ligt, een kleurenkopie van een foto van de twee talibs die gearresteerd werden en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden. Op 13 november 2017 heeft uw advocaat via email een videofragment betreffende de bestraffing van uw vader doorgestuurd naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo zijn er dermate veel onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van uw asielmotieven. U verklaarde dat u na het voltooiën van uw studies 'Rechten' aan de universiteit van Kabul terugkeerde naar Helmand en daar aan de slag ging als openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 6). **Er dient echter vastgesteld te worden dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van uw tewerkstelling als openbare aanklager.** Zo heeft u **bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit gesproken over uw functie als openbare aanklager.** Daar heeft u enkel verwezen naar uw kandidatuur voor de verkiezingen en uw activiteiten betreffende de verkoop van auto's (zie vragenlijst CGVS + verklaring DVZ p. 5). Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat u het **wel vermeld** heeft (CGVS 18/08/2017 p. 22). U geconfronteerd met het feit dat hierover niets genoteerd staat in de notities van het onderhoud bij DVZ, zegt u dat u zich het eerste interview (waarmee u verwijst naar het onderhoud bij DVZ) **niet kan herinneren** (CGVS 18/08/2017 p. 22). U zegt ook nog dat het onderhoud bij DVZ slechts tien minuten duurde en er u gevraagd werd wat u deed waarop u antwoordde dat u zich kandidaat had gesteld voor de provincieraadverkiezingen (CGVS 18/08/2017 p. 22 + CGVS 31/10/2017 p. 12). U geeft met deze verklaring dus eigenlijk toe dat u uw functie als openbare aanklager niet vermeld heeft tijdens het onderhoud bij DVZ terwijl u eerder op het CGVS verklaarde dit wel vermeld te hebben (zie supra). U geconfronteerd met het feit dat een kort onderhoud geen valabele verklaring is voor het ontbreken van dergelijke fundamentele zaken, herhaalt u enkel uw voorgaande verklaring. U zegt dat ze (bij DVZ) vroegen wat u deed toen u vertrok en dat u verklaarde dat u een kandidaat was voor de provincieraad en dat de volgende vraag peilde naar wie u bedreigd had en dat u daarop antwoordde (CGVS 18/08/2018). De volgorde die u geeft stemt echter niet overeen met de vragenlijst van het CGVS, noch met de verklaring DVZ (zie administratief dossier). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij uw verklaringen bij DVZ wel kon vermelden dat u gedurende twee jaar zaken deed in de wagenverkoop maar geen tijd gehad zou hebben om uw job als openbare aanklager aan te geven. Nochtans was deze tewerkstelling belangrijk binnen uw asielrelaas. Immers is uit uw verklaringen op het CGVS gebleken dat uw tewerkstelling als openbare aanklager de aanleiding zou gevormd hebben voor de problemen die u met de taliban heeft gehad in Afghanistan, zie verder. Verder verklaart u ook een kopie te hebben van de notities van het onderhoud bij DVZ (CGVS 18/08/2017 p. 22). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS opmerkingen zou hebben over het onderhoud bij DVZ indien daar fouten gemaakt zouden zijn. U verklaarde echter dat het onderhoud bij DVZ goed was verlopen en dat u de belangrijkste elementen die tot uw vertrek geleid hebben wel heeft kunnen aanhalen (CGVS 18/08/2017 p. 2) Bovendien heeft u de notities van dat onderhoud getekend voor akkoord (zie vragenlijst CGVS en verklaring DVZ). U slaagt er dan ook niet in om een valabele verklaring te geven voor het ontbreken van dit fundamenteel element in uw verklaringen tijdens het onderhoud bij DVZ. Dat u deze functie niet vermeld heeft bij DVZ, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw functie als openbare aanklager maar ook de problemen die u hierdoor gehad zou hebben (zie verder).

Verder blijft u vaag over de precieze taken die u deed als openbaar aanklager: zo kon u slechts één taak vernoemen binnen uw tewerkstelling in de onderzoekssectie van het parket. Zo verklaarde u dat u bij het arrestatieteam zat, dat u ter plaatse ging voor arrestaties en dat de vervolgte personen naar jullie werden doorverwezen waar ze ondervraagd werden (CGVS 18/08/2017 p. 7). U verwijst in dit verband naar **artikel 22 van de Afghaanse grondwet, hoofdstuk Public Prosecution Office** (CGVS 18/08/2017 p. 7). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS nogmaals uitdrukkelijk gevraagd op basis van welk wetsartikel in Afghanistan er geen arrestatie verricht zou mogen worden zonder aanwezigheid van de openbare aanklager, herhaalt u dat dit in artikel 22 van de Afghaanse grondwet opgenomen is (CGVS 31/10/2017 p. 11). Er dient echter vastgesteld te worden dat dit **niet overeenkomt met het betreffende artikel in de Afghaanse grondwet** (zie kopie Afghaanse grondwet toegevoegd aan administratief dossier). Artikel 22 van de Afghaanse grondwet gaat dan ook enkel over een **verbod op discriminatie** tussen Afghaanse burgers en de gelijkheid tussen man en vrouw voor de wet (zie kopie Afghaanse grondwet toegevoegd aan administratief dossier). U hiermee geconfronteerd zegt u dat dat in de grondwet zo is maar dat het in de wet van het parket en de politiewet, de strafwet anders is (CGVS 31/10/2017 p. 11). U geconfronteerd met uw verklaringen waarbij u telkens over artikel 22 van de Afghaanse grondwet sprak, zegt u dat u zich vergist zal hebben (CGVS 31/10/2017 p. 11). Het ging echter niet om een éénmalige vergissing en bovendien werd de vraag u uitdrukkelijk gesteld. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u binnen uw beroep vaak met artikels uit het strafrecht en uit de constitutie werkte maar dat u bij wijze van spreken altijd de grondwet vernoemt (CGVS 31/10/2017 p. 11). Deze verklaring houdt echter geen steek. Immers kan er verwacht worden dat, wanneer u naar bepaalde taken en bevoegdheden verwijst, u zich zou baseren op het juiste wetsartikel, ten minste op de juiste wet. U gevraagd om de officiële en volledige benaming van de wet te geven waarin dit artikel dan opgenomen zou zijn spreekt u over de Gezamenlijke wet van

parket en politie (fonetisch genoteerd: Kanun Mushtarak Saranwali Police) (CGVS 31/10/2017 p. 11). Deze wet kon echter niet teruggevonden worden binnen de Afghaanse wetgeving. Na verder onderzoek binnen de Afghaanse wetgeving dient er besloten te worden dat de **Public Prosecution Office** de bevoegdheid heeft om een **aanhoudingsbevel** uit te vaardigen maar dat de politie in bepaalde omstandigheden, die in de politiewet van Afghanistan en in het Afghaans wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk vermeld worden, de bevoegdheid heeft om zelf het initiatief te nemen tot de arrestatie van een individu (kopie van voornoemde wetten toegevoegd aan het administratief dossier). **Nergens binnen deze wetten is er sprake van de aanwezigheid van de openbare aanklager bij een arrestatie of een huiszoeking.** Bovendien worden deze bevoegdheden niet in artikel 22 van voornoemde wetten opgenomen (zie kopie wetten toegevoegd aan administratief dossier). Uw kennis betreffende de bevoegdheden en taken van een openbare aanklager en de bevoegdheden van de politie in Afghanistan lijkt dan ook niet te stroken met de Afghaanse wetgeving. Nochtans kan er verwacht worden dat een openbare aanklager wel een grondige kennis zou hebben over deze fundamentele aspecten, immers is dit noodzakelijk voor een juridisch correcte uitvoering van zijn taken.

U gevraagd om welke redenen u als openbare aanklager zou moeten meegaan naar het huis van de betrokken talibanleden om hen te arresteren, verklaart u dat volgens artikel 22 van de Afghaanse grondwet de politie geen arrestatie of huiszoeking mag doorvoeren zonder **toestemming** van de openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 19). Zoals hierboven reeds uiteengezet behandelt artikel 22 van de Afghaanse grondwet niet deze materie. Bovendien verklaart u dat er toestemming van de openbare aanklager nodig is. U geconfronteerd met deze verklaring en de vaststelling dat u deze toestemming zou kunnen geven en uw persoonlijke aanwezigheid bij de arrestatie niet vereist is, verklaart u dat het uw verantwoordelijkheid was om het huis te doorzoeken (CGVS 18/08/2017 p. 19). U gevraagd of de politie dan geen huiszoeking zou mogen doorvoeren, verklaart u dat het in dorpen de regel is dat de openbare aanklager samen met de imam en het dorps hoofd naar het huis gaan dat doorzocht moet worden en toestemming hiervoor vragen aan de familie (CGVS 18/08/2017 p. 19). U voegt hieraan toe dat er zich in de meeste huizen vrouwen bevinden en dat niemand binnen mag gaan zonder toestemming van de betrokken familie. Deze verklaring is echter weinig logisch en houdt geen steek. Indien er een huiszoekingsbevel werd uitgevaardigd kan er verwacht worden dat de autoriteiten die de bevoegdheid hebben om een huiszoeking door te voeren, wel in de mogelijkheid zouden zijn om deze bevoegdheid uit te voeren met of zonder toestemming van de familie die het huis bewoont. Bovendien bevestigt de Afghaanse Politiewet dat de politie een huiszoeking mag doorvoeren en wordt er in deze wet nergens gesproken over de aanwezigheid van de openbare aanklager of over toestemming van de familie die het te doorzoeken huis bewoont (zie kopie Politiewet toegevoegd aan administratief dossier art. 18). Verder kan er ook benadrukt worden dat u in uw asielrelaas op het CGVS heeft verklaard dat er verslag was uitgebracht door de NAVO, de PRT en de Afghaanse strijdkrachten in verband met de arrestatie van die taliban-verdachten (CGVS 18/08/2017 p. 17). De verklaring die u hier geeft ondermijnt verder de logica van uw verklaring dat u ter plaatse aanwezig moest zijn en toestemming aan de familie moest vragen om dat huis te doorzoeken. Uw verklaringen betreffende de verantwoordelijkheid die u hier zou hebben doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw functie als openbare aanklager.

U gevraagd welke taken u verder nog had zegt u vaagweg dat dit een belangrijke taak was en dat u ook collega's hielp (CGVS 18/08/2017 p. 7). Een verdere omschrijving van uw takenpakket geeft u echter niet. Nochtans blijkt uit voornoemde Afghaanse wetgeving en de Law on Attorney General Office Saranwali dat het takenpakket van een openbare aanklager toch wel meer inhoudt dan hetgeen u verklaart op het CGVS (zie wet betreffende Attorney General Office toegevoegd aan administratief dossier). Vervolgens is het ook opmerkelijk dat u wel kon zeggen wie de General Attorney van Afghanistan was in die periode, namelijk Mohammad Isaq Alako, maar dat u niet kon zeggen wie uw leidinggevende in Helmand was (CGVS 18/08/2017 p. 7). Nochtans kan er verwacht worden dat u zich beter de naam van de persoon met wie u zelf zou samengewerkt hebben zou kunnen herinneren dan iemand met wie u niet samenwerkte. Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u ok plots dat u zojuist documenten ontvangen heeft van een vriend uit Afghanistan, zijnde een attest van uw tewerkstelling bij het parket en een certificaat van de universiteit (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd of u deze **documenten op dat ogenblik en dus pas ontvangen** heeft bevestigt u dit (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd of u de documenten kan tonen, toont u vanop uw gsm een foto van de documenten die u net ontvangen zou hebben. Het CGVS kwam hierbij tot de vaststelling dat u deze documenten **niet net op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontvangen had maar al een dag voordien.** Hiermee geconfronteerd bevestigt u deze documenten de dag voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontvangen te hebben (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd om welke redenen u deze documenten niet eerder vermeld heeft bijvoorbeeld bij

aanvang van het onderhoud, en u gevraagd om ze nog te bezorgen aan het CGVS verklaart u enkel dat u de documenten via uw advocaat aan het CGVS zal bezorgen (CGVS 31/10/2017 p. 21). Er dient echter vastgesteld te worden dat u deze documenten nooit heeft voorgelegd of ingediend op het CGVS, ook niet na het tweede persoonlijk onderhoud, waardoor deze documenten niet beoordeeld kunnen worden. Hoe dan ook kan er weinig bewijswaarde gehecht worden aan Afghaanse documenten, zie verder.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als openbare aanklager te hebben gediend in Helmand. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de arrestatie van twee talibanleden die u in kader van uw functie als openbaar aanklager zou uitgevoerd hebben en de verdere problemen dat dit met zich meegebracht zou hebben. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat deze beweerde arrestatie de aanleiding zou gevormd hebben voor uw problemen met de taliban (CGVS 18/08/2018 p. 17).

Daarnaast bevat uw asielrelaas dermate veel tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden over fundamentele zaken waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet gedaan wordt. Zo verklaart u tijdens uw spontaan asielrelaas op het CGVS dat u tijdens de zesde maand van 1391 (augustus/september 2012) betrokken was bij de arrestatie van twee talibs (CGVS 18/08/2017 p. 17). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd om de arrestatie van die twee talibs te situeren in tijd zegt u dat het zesde maand van 1392 (augustus/ september 2013) was (CGVS 31/10/2017 p. 12). U uitdrukkelijk gevraagd of het tijdens de zesde maand van 1392 was bevestigt u dit (CGVS 31/10/2017 p. 12). U geconfronteerd met uw verklaringen dat u in het jaar 1391 als openbare aanklager gewerkt zou hebben en het dan toch niet mogelijk is dat u ze in 1392 gearresteerd zou hebben, wijzigt u uw verklaring en zegt u dat het in 1391 was. U gevraagd om welke redenen u dan 1392 zei, verklaart u dat u verstrooid geraakt wanneer het op data aankomt, opmerkelijk voor iemand die naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld opgeleid is (CGVS 31/10/2017 p. 13). U verklaart verder dat u dezelfde nacht van de arrestatie een dreigtelefoontje ontving van de taliban waarin ze eisten dat u **hun leden zou vrijlaten, zo niet zouden ze uw familie ontvoeren**. U zou hiervoor tot de volgende ochtend tijd gekregen hebben, hetgeen zou overeenkomen met woensdagochtend (CGVS 18/08/2017 p. 17). U gevraagd of ze u de volgende ochtend dan terugbelden, verklaart u dat u uw gsm had afgezet en dat u, toen u uw gsm terug aangezet had op zaterdag, zag dat er oproepen en berichten waren (CGVS 18/08/2017 p. 19). U gevraagd of er iets gebeurd is tussen de arrestatie en die zaterdag verklaart u dat er **niets gebeurde en dat u enkel dat dreigtelefoontje kreeg** (CGVS 18/08/2017 p. 20). U zou twee maanden na deze arrestatie gestopt zijn met uw functie als openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 18). U gevraagd of er gedurende die twee maanden nog iets gebeurd is, verklaart u dat u “voelde” achtervolgd te worden door personen op brommers, dat u ook dreigtelefoontjes kreeg en uiteindelijk ook uw vader werd opgebeld (CGVS 18/08/2017 p. 20). U gevraagd op welke manier uw familie bedreigd werd verklaart u dat ze (de taliban) het telefoonnummer van uw huis hadden gevonden en dat uw familie constant achtervolgd werd in de bazaar of rond het huis (CGVS 31/10/2017 p. 13). Uw familie zou ook gezegd hebben dat er zelfs 's nachts mensen achteraan het huis kwamen rondhangen en daar patrouilleerden. U gevraagd of u zelf ook nog thuis was toen dit allemaal gebeurde bevestigt u dat u toen ook thuis was (CGVS 31/10/2017 p. 13). Het is echter opmerkelijk dat de taliban u reeds in het eerste dreigtelefoontje zouden bedreigd hebben uw familie te ontvoeren indien u hun kompanen niet zou vrijlaten maar dat ze dan **gedurende twee maanden niets ondernemen en het houden bij dreigtelefoontjes of het patrouilleren rondom uw huis**. De taliban zouden tot aan uw huis gekomen zijn maar toch zouden ze noch u noch uw familie iets aangedaan hebben. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de taliban iemand naar wie ze op zoek zijn levend willen arresteren om zeker te zijn dat ze de juiste persoon hebben en om deze nadien te kunnen ruilen met leden die ze trachten vrij te krijgen (CGVS 31/10/2017 p. 13). Dit verklaart echter niet om welke redenen de taliban geen poging zouden ondernomen hebben om u of iemand van uw familie te ontvoeren zoals ze hadden aangegeven tijdens het eerste dreigtelefoontje. Ze zouden tot aan uw huis gekomen zijn maar toch niets ondernomen hebben. Hiermee geconfronteerd verklaart u dan weer dat uw huis dichtbij een veiligheidspost gelegen was en dat u zelf ook gewapend was en dat de taliban wel op zoek waren naar een mogelijkheid om u te arresteren (CGVS 31/10/2017 p. 13). Ook deze verklaring is niet afdoende en verklaart niet om welke redenen de taliban zich zouden weerhouden om gedurende twee maanden niets te ondernemen om gevolg te geven aan hun bedreigingen.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat u **bij DVZ helemaal niet heeft gesproken over deze bedreigingen naar aanleiding van de arrestatie van twee talibs** (zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het onderhoud bij DVZ twee jaar geleden plaatsvond en u zich dat onderhoud niet kan herinneren (CGVS 18/08/2017 p. 22). U voegt hieraan toe dat dat onderhoud

slechts 10 minuten duurde en dat de vraag u niet gesteld werd of dat u misschien een kort antwoord gegeven zal hebben. Deze verklaring is echter absoluut niet aannemelijk. Immers kan er verwacht worden dat u de aanleiding van uw problemen met de taliban wel zou vermelden, of minstens hiernaar zou verwijzen, tijdens het onderhoud bij DVZ. U heeft dit echter nagelaten en heeft over dit deel van uw asielaanvraag totaal niet gesproken tijdens het onderhoud bij DVZ waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Dat het onderhoud bij DVZ kort was is geen valabele verklaring voor het ontbreken van deze fundamentele zaken. Bovendien heeft u, zoals hierboven reeds uiteengezet, in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet verwezen naar de duur van het onderhoud bij DVZ waardoor u bepaalde zaken niet aangehaald zou kunnen hebben (CGVS 18/08/2017 p. 2-3) en heeft u de notities van het onderhoud bij DVZ getekend voor akkoord. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u na uw verhuis naar Kabul, van uw vader vernomen zou hebben dat er mensen naar u vroegen (CGVS 18/08/2017 p. 20). U verklaart dat u dit één dag na uw aankomst in Kabul van uw vader vernam (CGVS 18/08/2017 p. 20). Wat dit betreft kan ook opgemerkt worden dat het wel heel toevallig is dat die mensen juist na uw vertrek naar u vragen en niets ondernomen hebben toen u daar nog was.

De tegenstrijdigheden zetten zich verder wanneer het over uw verdere problemen in Kabul gaat. U verklaart dat u in de tweede maand van 1392 (april/mei 2013) een **dreigbrief van de taliban ontving** aan uw huis in Kabul (CGVS 18/08/2017 p. 20). In deze brief zouden de taliban van u eisen dat u uw werkzaamheden als activist voor de burgers staakt en de taliban vervoegt (CGVS 18/08/2017 p. 18+20). U verklaart dat de taliban u nadien gedurende twee à drie maanden niet stoorden en ze uw spoor uit het oog verloren (CGVS 18/08/2017 p. 18). **Nadat u een interview aflegde bij de nationale televisie werd u opnieuw opgebeld en bedreigd** door de taliban (CGVS 18/08/2017 p. 18). De taliban zouden toen gezegd hebben dat **die nacht uw laatste nacht** was (CGVS 18/08/2017 p. 18). Opmerkelijk genoeg geven de taliban ook aan deze bedreigingen geen direct gevolg, zoals blijkt uit uw verklaringen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u de **eerste dreigbrief na uw interview op de nationale zender ontving** (CGVS 31/10/2017 p. 15). U geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u dat u er zeker van bent dat u tijdens het voorgaande persoonlijk onderhoud dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Het hoeft geen betoog dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit niet het geval is. U geconfronteerd met het feit dat deze verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud genoteerd staan en niet verzonnen worden door de protection officer, bent u stil en blijft u een verklaring schuldig (CGVS 31/10/2017 p. 15). U gevraagd wanneer u na de eerste dreigbrief nogmaals gecontacteerd werd door de taliban, verklaart u dat u **ongeveer drie à vier maanden later** gecontacteerd werd (CGVS 18/08/2017 p. 21). U gevraagd of er dan niets gebeurd is gedurende deze drie à vier maanden verklaart u dat u constant uw simkaart veranderde omwille van uw angst voor die dreigtelefoontjes (CGVS 18/08/2017 p. 21). Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban u gedurende die maanden niet benaderd zouden kunnen hebben. Immers verklaarde u dat de taliban een dreigbrief hadden achtergelaten aan uw huis (CGVS 18/08/2017 p. 18). Bijgevolg zouden de taliban wel weten waar u woonde en hadden ze dus wel de mogelijkheid om u te vinden indien ze op zoek waren naar u. U verklaart dat ze niet naar uw huis zijn gekomen omdat er vrouwen woonden in uw huis en u de enige man in huis was (CGVS 18/08/2017 p. 21), hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (zie verder). U voegt hieraan toe dat de taliban u persoonlijk probeerden te bereiken. Deze verklaring houdt echter geen steek. U woonde in dat huis en was daar ook aanwezig. Bijgevolg hadden ze u kunnen terugvinden in uw huis indien ze u persoonlijk zouden willen bereiken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u **ongeveer één maand en tien dagen** na het ontvangen van de eerste dreigbrief persoonlijk bedreigd werd door de taliban (CGVS 31/10/2017 p. 15), hetgeen opnieuw niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie supra).

U zou ook een tweede dreigbrief van de taliban ontvangen hebben op 12/10/1392 (2 januari 2014) waarin ze ermee dreigden u te vermoorden indien u niet zou toetreden tot de taliban en stoppen met uw werkzaamheden (zie document 3 toegevoegd aan administratief dossier). Opnieuw blijkt uit uw verklaringen dat de taliban ook aan deze bedreigingen geen gevolg gegeven zouden hebben. U verklaart wel dat er in de maand dalwa (januari/ februari) een magnetische bom werd aangebracht aan uw wagen en dat deze ontplofte toen u Malik Bandar aan zijn huis ging afzetten (CGVS 18/08/2017 p. 18). U hier nadien over bevraagd verklaart u plots dat dit incident op 20 saur 1393 (10 mei 2014) plaatsvond (CGVS 18/08/2017 p. 22). U geconfronteerd met uw voorgaande verklaring waarbij u zei dat dit incident zich in de maand dalwa zou voorgedaan hebben, houdt u het bij een vage verklaring en zegt u dat u misschien een fout heeft gemaakt en dat dit incident dateert van vier jaar geleden waardoor u het zich niet precies kan herinneren (CGVS 18/08/2017 p. 22). U maakt echter niet duidelijk wanneer dit

incident zich dan wel zou voorgedaan hebben. Het CGVS verwacht niet dat u exacte data van de verschillende gebeurtenissen kan weergeven. Er kan echter wel verwacht worden dat u eensluidende verklaringen hierover zou afleggen, hetgeen bij u niet het geval is. Daarnaast kan er redelijkerwijze ook verwacht worden, dat dit incident waarbij uw wagen getroffen zou zijn door een bom en Malik Bandar naar aanleiding van deze explosie in uw wagen zou overleden zijn, een zware impact zou gehad hebben op uw leven. Het is dan ook opmerkelijk dat **ook dit incident ontbreekt in uw verklaringen bij DVZ**. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat dit incident werkelijk zou plaatsgevonden hebben. Na dit incident zouden de taliban u nogmaals opgebeld hebben en uw samenwerking geëist hebben (CGVS 18/08/2017 p. 18).

Na de verkiezingen (een preciezere tijdsituering kon u niet geven) zou u ook nog **een derde dreigbrief** ontvangen hebben van de taliban waarin ze u als bekeerling hadden bestempeld en u ter dood hadden veroordeeld (CGVS 18/08/2017 p. 21). Deze derde dreigbrief legt u niet voor op het CGVS. U kon ook niet zeggen hoe lang na het verkrijgen van deze dreigbrief u Afghanistan heeft verlaten (CGVS 18/08/2017 p. 22). Uw verklaringen hieromtrent blijven aldus vaag. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de laatste keer dat de taliban u benaderden tijdens de aanval op uw huis was (CGVS 31/10/2017 p. 16). U gevraagd hoe lang voor deze aanval op uw huis u nog bedreigd werd door de taliban, zegt u vaagweg dat u sinds 1391 (2012) tot uw vertrek uit Afghanistan bedreigd werd en dat het laatste incident de aanval op uw huis was (CGVS 31/10/2017 p. 17). U erop gewezen dat u geen antwoord geeft op de vraag die u gesteld werd, herhaalt u dat het laatste incident de aanval op uw huis was. U uitdrukkelijk gevraagd naar de laatste bedreiging voor de aanval op uw huis, verklaart u plots dat **de laatste bedreiging in 1393 (2014)** was, toen uw voertuig werd getroffen door een bom en Malik Bandar het leven liet (CGVS 31/10/2017 p. 17-18). U gevraagd of er tussen dit incident en de aanval op uw huis niets anders gebeurd is verwijst u naar het incident waarbij uw vader aangevallen werd door de taliban (CGVS 31/10/2017 p. 18). Dit incident zou echter ná uw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben (CGVS 31/10/2017 p. 18). Het is dan ook vreemd dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer spreekt over de derde dreigbrief die u ontvangen zou hebben. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van deze derde dreigbrief in het gedrang.

Ook over de beweerde aanval op uw huis waarbij de taliban brand gesticht zouden hebben geeft u tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk dat de taliban uw huis aanvielen en daar brand stichtten waardoor uw familie één dag na dit incident naar Pakistan vluchtte (CGVS 18/08/2017 p. 14). U voegt hieraan toe dat **u toen in Nimroz was**. Tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielrelaas op het CGVS verklaart u ook dat u uw huis verliet en naar Nimroz ging, dat uw huis werd aangevallen door de taliban en er geen man aanwezig was in het huis en er enkel vrouwen waren (CGVS 18/08/2017 p. 18). U situeert dit incident dus ook toen u al in Nimroz verbleef. U **tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS** gevraagd wanneer de aanval op uw huis was zegt u dat het tijdens de derde of vierde maand van 1394 (mei/juni of juni/juli 2015) was en dat **u vijf dagen later vertrokken bent uit Afghanistan** (CGVS 31/10/2017 p. 9+16). U gevraagd wie er allemaal thuis was op het ogenblik van de aanval zegt u dat buiten uw broer en vader **iedereen thuis was, inclusief u** (CGVS 31/10/2017 p. 16). U gevraagd waar uw vader en broer waren op dat ogenblik, zegt u dat uw vader naar Helmand was en dat uw broer naar de universiteit was, hetgeen merkwaardig is aangezien dit incident 's nachts zou plaatsgevonden hebben (CGVS 31/10/2017 p. 16). U geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waarbij u twee keer heeft aangegeven dat u reeds in Nimroz was toen uw huis in brand werd gestoken door de taliban, herhaalt u dat u thuis was toen de brand in uw huis ontstond en dat u nadien naar Nimroz bent gegaan (CGVS 31/10/2017 p. 9). U gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het vorig persoonlijk onderhoud verklaard had dat u reeds in Nimroz was, zegt u dat **toen misschien niet "opgelet" had bij hetgeen u zei** (CGVS 31/10/2017 p. 9-10). U even later nogmaals geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de brand in uw huis en uw vertrek uit Afghanistan, **ontkent u dit anders verklaard te hebben** (CGVS 31/10/2017 p. 16-17). U geconfronteerd met het feit dat u deze verklaringen wel heeft afgelegd en dat dit duidelijk op te maken is uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud herhaalt u enkel dat u vijf dagen na de brand in uw huis bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS 31/10/2017 p. 17). U geconfronteerd dat de notities van het persoonlijk onderhoud gebaseerd zijn op uw verklaringen zegt u dat dat niet mogelijk is omdat u zelf getuige was van de brand in uw huis (CGVS 31/10/2017 p. 17). U ermee geconfronteerd dat u niet slechts één keer maar twee keer heeft verklaard dat u reeds in Nimroz was, verklaart u zich alles zeer helder te herinneren "alsof het gisteren gebeurd zou zijn" en dat het niet mogelijk is dat u tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben (CGVS 31/10/2017 p. 17). Vooreerst is het opmerkelijk dat u moeilijkheden heeft bij het situeren van incidenten indien u zich toch alles helder zou kunnen herinneren. Verder doet het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan duidelijk afgeleid

worden dat u wel tegenstrijdige verklaringen heeft gegeven betreffende dit incident (en ook betreffende andere gebeurtenissen). Dat u dan ontkent deze verklaringen gegeven te hebben, is absoluut niet aannemelijk en zet de voornoemde tegenstrijdigheden niet recht.

Vervolgens is het ook uiterst merkwaardig dat u **ook dit incident niet heeft vermeld tijdens het onderhoud bij DVZ**. U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat dit niet gevraagd werd (CGVS 18/08/2017 p. 22). Deze verklaring is absoluut niet aannemelijk. Immers is het uw verantwoordelijkheid om de feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek aan te halen bij DVZ. Dit wordt u ook meegegeven in het voorafgaand advies. Daarnaast kan er opnieuw verwezen worden naar uw verklaring op het CGVS waarbij u had aangegeven dat het onderhoud bij DVZ goed verlopen was en dat u de belangrijkste elementen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan wel heeft kunnen aanhalen tijdens dat onderhoud (CGVS 18/08/2017 p. 2). Daarnaast vermeldde u op het CGVS dit incident waarbij de taliban uw huis zouden aangevallen hebben spontaan zonder dat u hierover specifiek bevraagd werd (CGVS 18/08/2017 p. 14 en 18). U hiermee geconfronteerd verwijst u naar het verschil in de tijdsduur van het onderhoud bij DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 18/08/2017 p. 22). Dit is echter geen valabele verklaring voor het ontbreken van dermate fundamentele elementen om uw vrees voor vervolging te staven. Na confrontatie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat het onderhoud bij DVZ kort was en dat u enkel bevraagd werd in verband met uw werkzaamheden, uw herkomstregio en door wie u bedreigd werd (CGVS 31/10/2017 p. 17). Nochtans werd u tijdens het onderhoud bij DVZ ook gevraagd om een kort overzicht te geven van **alle elementen** die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan (zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Dat u dan een dermate cruciaal element niet aanhaalt, ondanks dat het onderhoud bij DVZ eerder kort was, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U gevraagd of er **na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is verklaart u dat de taliban in de zesde maand van 1394 (augustus/september 2015) uw vader hebben meegenomen en geslagen** hebben en een video hiervan op Facebook (en andere sociale media) hebben geplaatst (CGVS 18/08/2017 p. 23 + CGVS 31/10/2017 p. 18). Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de aangehaalde problemen met de taliban wordt er ook geen geloof gehecht aan deze beweerde aanval op uw vader. Uit het videofragment dat u per e-mail aan het CGVS heeft bezorgd en dat zou gaan over de bestraffing van uw vader, kan niet opgemaakt worden of het effectief over uw vader gaat. Het slachtoffer is immers totaal niet herkenbaar op het videofragment. Noch is het duidelijk waar en wanneer dit fragment opgenomen werd. Daarnaast vormt dit videofragment geen objectieve bewijswaarde. Het kan immers door eender wie opgenomen zijn of in scène gezet zijn. Uw verklaring dat uw vader nog naar Helmand bleef gaan na de verhuis naar Kabul en zelfs na de beweerde bestraffing door de taliban in 2015, -u verklaart namelijk op het tweede persoonlijk onderhoud daterende van 31 oktober 2017 dat uw vader sinds anderhalve maand niet meer naar Helmand is gegaan (CGVS 31/10/2017 p. 14)-, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze aanval op uw vader. Er kan namelijk verwacht worden dat indien uw vader werkelijk meegenomen en geslagen zou zijn door de taliban, hij zich nadien niet zomaar terug naar de regio zou begeven omwille van jullie eigendommen en zijn zaak. Immers kan er verwacht worden dat het leven van uw vader en zijn veiligheid zouden primeren op deze materiële zaken. Dat uw vader toch naar Helmand bleef gaan, zelfs na het incident waarbij hij berecht zou zijn door de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident maar ook de aangehaalde vrees jegens de taliban in ernstige mate. Verder geeft u ook tegenstrijdige verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw vader. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw moeder, 2 zussen en echtgenote in Kabul wonen en dat uw vader in Helmand bleef omdat hij daar zijn zaak heeft en ook jullie eigendommen in Helmand gelegen zijn (CGVS 18/08/2017 p. 13+15). Verder zei u ook dat u de enige man was in uw huis in Kabul en er daar voor de rest enkel vrouwen woonden (CGVS 18/08/2017 p. 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u eerst samen met uw tante langs vaderszijde naar Kabul verhuisde en dat een week later uw moeder, broers, zussen volgden en dat uw vader nadien ook kwam (CGVS 31/10/2017 p. 13). U gevraagd wanneer uw vader dan naar Kabul kwam verklaart u dat het ongeveer 15 à 20 dagen later was (CGVS 31/10/2017 p. 14). U verklaart dat uw vader wel op en af ging naar Helmand en daar dan gedurende 10 à 15 dagen verbleef. Deze verklaringen stroken dan ook niet met uw verklaring waarbij u aangaf de enige man in het huis in Kabul te zijn.

Vervolgens dient er ook nagegaan worden in welke mate er geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw inzet bij de Civil Society organisaties. Vooreerst dient wat dit betreft opgemerkt te worden, dat u ook hierover helemaal niet heeft gesproken tijdens het onderhoud bij DVZ (zie vragenlijst CGVS + verklaring DVZ). Er kan echter verwacht worden dat u deze functie vermeld zou hebben indien dit zou bijgedragen hebben tot uw vrees jegens de taliban. Verder heeft u het CGVS

hiervan niet kunnen overtuigen met uw verklaringen betreffende deze functie die u vervulde. Zo kon u geen namen geven van bepaalde organisaties die actief waren binnen Civil Society en hield u het bij de algemene benaming Civil Society (CGVS 18/08/2017 p. 8). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat de organisaties die hierin actief zijn wel een eigen benaming hebben, afhankelijk van de thema's waarop ze zich richten zo blijkt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u dan enkel de algemene benaming geeft ondermijnt uw persoonlijke betrokkenheid bij dergelijke organisaties. Immers kan er verwacht worden dat u indien u binnen één organisatie of meerdere actief zou zijn hieromtrent spontaan en uitgebreid zou kunnen vertellen. U liet dit echter na waardoor u niet kon overtuigen over uw activiteiten binnen deze organisaties. De voorbeelden die u geeft van verwezenlijkingen van Civil Society organisaties zijn niet voldoende om uw persoonlijke betrokkenheid hierbij te staven. Immers zou u deze kennis ook op een andere manier opgedaan kunnen hebben dan door een persoonlijke betrokkenheid. De verwezenlijkingen en activiteiten van dergelijke organisaties krijgen immers vaak aandacht van de pers (zie voorbeelden toegevoegd aan administratief dossier) waardoor het ook voor de burgers mogelijk is om hierover een bredere kennis te hebben. Gelet op deze vaststellingen, en de vaststellingen dat er aan uw asielmotieven ook geen geloof gehecht kon worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid bij Civil Society organisaties.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als openbare aanklager, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht wordt aan dit profiel. Betreffende uw vrijwillige tewerkstelling bij Civil Society organisaties, dient te worden vastgesteld dat er ook hier geen geloof aan gehecht wordt. Betreffende uw kandidatuur voor de provincieraadverkiezingen dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U werd immers niet verkozen tijdens deze verkiezingen en vervult verder geen overheidsgerelateerde functie waardoor u niet over een profiel beschikt dat problemen met de taliban met zich zou kunnen meebrengen. Dit profiel is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban tot targetting beperkt zich in de steden voornamelijk tot bepaalde profielen van de Afghaanse overheidsdiensten. Aangezien u zelfs geen overheidsfunctie vervult, kan besloten worden dat u niet tot deze bepaalde profielen behoort. Het is ook niet zo dat de taliban elk lager lid van de overheidsdiensten of hun families nog viseren wanneer deze zich in een veilige regio bevinden.

Wat uw verklaringen in verband met de eis van de taliban om met hen samen te werken betreft, kan nog opgemerkt worden dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken waarop ze zich kunnen beroepen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De taliban worden in veel regio's als de overwinnende partij beschouwd en hebben veel vrijwillige strijders ter beschikking zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van een eventuele vrees die u zou hebben dat de taliban u onder dwang zouden hebben willen rekruteren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en dient er ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afgaanse documenten, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarnaast konden de documenten die u voorlegt het CGVS niet overtuigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit bevestigen en voegt verder niets toe aan uw verzoek om internationale bescherming. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat er zichtbaar geknoeid is aan uw taskara waardoor de betrouwbaarheid ervan verder tenietgedaan wordt. Uw stemkaart kan hoogstens aantonen dat u uw stem heeft uitgebracht tijdens de verkiezingen in 2014 en voegt verder ook niets toe aan uw verzoek. De dreigbrieven van de taliban kunnen door eender wie geschreven zijn. De authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. Bovendien hebben deze dreigbrieven enkel objectieve bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Uw afstudeercertificaat kan hoogstens aantonen dat u uw opleiding rechten heeft voltooid en voegt ook niets toe aan uw verzoek. De verkiezingskrant, het campagnemateriaal en het certificaat van de Afgaanse Onafhankelijke Verkiezingscommissie kunnen enkel uw kandidatuur voor de provincieraad van Kabul staven, hetgeen ook niet betwist wordt. Het nieuwsartikel over het incident op Malem Mirwali waarbij hij gewond raakte en de foto waar hij op een ziekbed te zien is, voegt niets toe aan uw verzoek om internationale bescherming. Malem Mirwali is een lid van het Afgaans parlement afkomstig uit Helmand (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), die gelet op zijn functie een doelwit zou kunnen vormen voor het taliban. Uw verklaring dat hij uw buur was en ook bedreigd werd door de taliban (CGVS 18/08/2017 p. 21) betekent niet zonder meer dat u net als hem vervolgd zou worden door de taliban. Het hoeft geen betoog dat uw profiel als niet-verkozen kandidaat voor de provincieraad niet vergelijkbaar is met dat van een parlamentslid. Daarnaast heeft het nieuwsartikel dat u neerlegt weinig objectieve bewijswaarde, het kan door eender wie opgesteld zijn. Er is immers geen enkele verwijzing naar een objectieve bron, er staat zelfs geen datum op vermeld (zie document 8 toegevoegd aan administratief dossier). Uit objectieve informatie blijkt nog dat het huis van Malem Mirwali in Kabul werd aangevallen op 26 december 2016, dus na uw vertrek uit Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit de twee foto's waarop de gearresteerde talibs te zien zouden zijn kan niet afgeleid worden dat het hier werkelijk om talibanleden gaat. Zelfs al zou dit duidelijk op te maken zijn, bewijst u hiermee niet dat u deze talibs gearresteerd zou hebben. Wat het videofragment betreffende de ontvoering van uw vader betreft wordt verwezen naar de vaststellingen hierboven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker omschrijft het aangevoerde middel als volgt:

“ Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht: “(...)Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo zijn er dermate veel onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van uw asielmotieven. U verklaarde dat u na het voltooiën van uw studies ‘Rechten’ aan de universiteit van Kabul terugkeerde naar Helmand en daar aan de slag ging als openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 6). **Er dient echter vastgesteld te worden dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van uw tewerkstelling als openbare aanklager.** Zo heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit gesproken over uw functie als openbare aanklager. Daar heeft u enkel verwezen naar uw kandidatuur voor de verkiezingen en uw activiteiten betreffende de verkoop van auto’s (zie vragenlijst CGVS + verklaring DVZ p. 5). Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat u het **wel vermeld** heeft (CGVS 18/08/2017 p. 22). U geconfronteerd met het feit dat hierover niets genoteerd staat in de notities van het onderhoud bij DVZ, zegt u dat u zich het eerste interview (waarmee u verwijst naar het onderhoud bij DVZ) **niet kan herinneren** (CGVS 18/08/2017 p. 22). U zegt ook nog dat het onderhoud bij DVZ slechts tien minuten duurde en er u gevraagd werd wat u deed waarop u antwoordde dat u zich kandidaat had gesteld voor de provincieraadverkiezingen (CGVS 18/08/2017 p. 22 + CGVS 31/10/2017 p. 12). U geeft met deze verklaring dus eigenlijk toe dat u uw functie als openbare aanklager niet vermeld heeft tijdens het onderhoud bij DVZ terwijl u eerder op het CGVS verklaarde dit wel vermeld te hebben (zie supra). U geconfronteerd met het feit dat een kort onderhoud geen valabele verklaring is voor het ontbreken van dergelijke fundamentele zaken, herhaalt u enkel uw voorgaande verklaring. U zegt dat ze (bij DVZ) vroegen wat u deed toen u vertrok en dat u verklaarde dat u een kandidaat was voor de provincieraad en dat de volgende vraag peilde naar wie u bedreigd had en dat u daarop antwoordde (CGVS 18/08/2018). De volgorde die u geeft stemt echter niet overeen met de vragenlijst van het CGVS, noch met de verklaring DVZ (zie administratief dossier). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij uw verklaringen bij DVZ wel kon vermelden dat u gedurende twee jaar zaken deed in de wagenverkoop maar geen tijd gehad zou hebben om uw job als openbare aanklager aan te geven. Nochtans was deze tewerkstelling belangrijk binnen uw asielrelaas. Immers is uit uw verklaringen op het CGVS gebleken dat uw tewerkstelling als openbare aanklager de aanleiding zou gevormd hebben voor de problemen die u met de taliban heeft gehad in Afghanistan, zie verder. Verder verklaart u ook een kopie te hebben van de notities van het onderhoud bij DVZ (CGVS 18/08/2017 p. 22). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS opmerkingen zou hebben over het onderhoud bij DVZ indien daar fouten gemaakt zouden zijn. U verklaarde echter dat het onderhoud bij DVZ goed was verlopen en dat u de belangrijkste elementen die tot uw vertrek geleid hebben wel heeft kunnen aanhalen (CGVS 18/08/2017 p. 2) Bovendien heeft u de notities van dat onderhoud getekend voor akkoord (zie vragenlijst CGVS en verklaring DVZ). U slaagt er dan ook niet in om een valabele verklaring te geven voor het ontbreken van dit fundamenteel element in uw verklaringen tijdens het onderhoud bij DVZ. Dat u deze functie niet vermeld heeft bij DVZ, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw functie als openbare aanklager maar ook de problemen die u hierdoor gehad zou hebben (zie verder).

Verder blijft u vaag over de precieze taken die u deed als openbaar aanklager: zo kon u slechts één taak vernoemen binnen uw tewerkstelling in de onderzoekssectie van het parket. Zo verklaarde u dat u bij het arrestatieteam zat, dat u ter plaatse ging voor arrestaties en dat de vervolgte personen naar jullie werden doorverwezen waar ze ondervraagd werden (CGVS 18/08/2017 p. 7). U verwijst in dit verband naar **artikel 22 van de Afghaanse grondwet, hoofdstuk Public Prosecution Office** (CGVS

18/08/2017 p. 7). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS nogmaals uitdrukkelijk gevraagd op basis van welk wetsartikel in Afghanistan er geen arrestatie verricht zou mogen worden zonder aanwezigheid van de openbare aanklager, herhaalt u dat dit in artikel 22 van de Afghaanse grondwet opgenomen is (CGVS 31/10/2017 p. 11). Er dient echter vastgesteld te worden dat dit **niet overeenkomt met het betreffende artikel in de Afghaanse grondwet** (zie kopie Afghaanse grondwet toegevoegd aan administratief dossier). Artikel 22 van de Afghaanse grondwet gaat dan ook enkel over een **verbod op discriminatie** tussen Afghaanse burgers en de gelijkheid tussen man en vrouw voor de wet (zie kopie Afghaanse grondwet toegevoegd aan administratief dossier). U hiermee geconfronteerd zegt u dat dat in de grondwet zo is maar dat het in de wet van het parket en de politiewet, de strafwet anders is (CGVS 31/10/2017 p. 11). U geconfronteerd met uw verklaringen waarbij u telkens over artikel 22 van de Afghaanse grondwet sprak, zegt u dat u zich vergist zal hebben (CGVS 31/10/2017 p. 11). Het ging echter niet om een éénmalige vergissing en bovendien werd de vraag u uitdrukkelijk gesteld. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u binnen uw beroep vaak met artikels uit het strafrecht en uit de constitutie werkte maar dat u bij wijze van spreken altijd de grondwet vernoemt (CGVS 31/10/2017 p. 11). Deze verklaring houdt echter geen steek. Immers kan er verwacht worden dat, wanneer u naar bepaalde taken en bevoegdheden verwijst, u zich zou baseren op het juiste wetsartikel, ten minste op de juiste wet. U gevraagd om de officiële en volledige benaming van de wet te geven waarin dit artikel dan opgenomen zou zijn spreekt u over de Gezamenlijke wet van parket en politie (fonetisch genoteerd: Kanun Mushtarak Saranwali Police) (CGVS 31/10/2017 p. 11). Deze wet kon echter niet teruggevonden worden binnen de Afghaanse wetgeving. Na verder onderzoek binnen de Afghaanse wetgeving dient er besloten te worden dat de **Public Prosecution Office** de bevoegdheid heeft om een **aanhoudingsbevel** uit te vaardigen maar dat de politie in bepaalde omstandigheden, die in de politiewet van Afghanistan en in het Afghaans wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk vermeld worden, de bevoegdheid heeft om zelf het initiatief te nemen tot de arrestatie van een individu (kopie van voornoemde wetten toegevoegd aan het administratief dossier). **Nergens binnen deze wetten is er sprake van de aanwezigheid van de openbare aanklager bij een arrestatie of een huiszoeking.** Bovendien worden deze bevoegdheden niet in artikel 22 van voornoemde wetten opgenomen (zie kopie wetten toegevoegd aan administratief dossier). Uw kennis betreffende de bevoegdheden en taken van een openbare aanklager en de bevoegdheden van de politie in Afghanistan lijkt dan ook niet te stroken met de Afghaanse wetgeving. Nochtans kan er verwacht worden dat een openbare aanklager wel een grondige kennis zou hebben over deze fundamentele aspecten, immers is dit noodzakelijk voor een juridisch correcte uitvoering van zijn taken.

U gevraagd om welke redenen u als openbare aanklager zou moeten meegaan naar het huis van de betrokken talibanleden om hen te arresteren, verklaart u dat volgens artikel 22 van de Afghaanse grondwet de politie geen arrestatie of huiszoeking mag doorvoeren zonder **toestemming** van de openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 19). Zoals hierboven reeds uiteengezet behandelt artikel 22 van de Afghaanse grondwet niet deze materie. Bovendien verklaart u dat er toestemming van de openbare aanklager nodig is. U geconfronteerd met deze verklaring en de vaststelling dat u deze toestemming zou kunnen geven en uw persoonlijke aanwezigheid bij de arrestatie niet vereist is, verklaart u dat het uw verantwoordelijkheid was om het huis te doorzoeken (CGVS 18/08/2017 p. 19). U gevraagd of de politie dan geen huiszoeking zou mogen doorvoeren, verklaart u dat het in dorpen de regel is dat de openbare aanklager samen met de imam en het dorps hoofd naar het huis gaan dat doorzocht moet worden en toestemming hiervoor vragen aan de familie (CGVS 18/08/2017 p. 19). U voegt hieraan toe dat er zich in de meeste huizen vrouwen bevinden en dat niemand binnen mag gaan zonder toestemming van de betrokken familie. Deze verklaring is echter weinig logisch en houdt geen steek. Indien er een huiszoekingsbevel werd uitgevaardigd kan er verwacht worden dat de autoriteiten die de bevoegdheid hebben om een huiszoeking door te voeren, wel in de mogelijkheid zouden zijn om deze bevoegdheid uit te voeren met of zonder toestemming van de familie die het huis bewoont. Bovendien bevestigt de Afghaanse Politiewet dat de politie een huiszoeking mag doorvoeren en wordt er in deze wet nergens gesproken over de aanwezigheid van de openbare aanklager of over toestemming van de familie die het te doorzoeken huis bewoont (zie kopie Politiewet toegevoegd aan administratief dossier art. 18). Verder kan er ook benadrukt worden dat u in uw asielrelaas op het CGVS heeft verklaard dat er verslag was uitgebracht door de NAVO, de PRT en de Afghaanse strijdkrachten in verband met de arrestatie van die taliban-verdachten (CGVS 18/08/2017 p. 17). De verklaring die u hier geeft ondermijnt verder de logica van uw verklaring dat u ter plaatse aanwezig moest zijn en toestemming aan de familie moest vragen om dat huis te doorzoeken. Uw verklaringen betreffende de verantwoordelijkheid die u hier zou hebben doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw functie als openbare aanklager.

*U gevraagd welke taken u verder nog had zegt u vaagweg dat dit een belangrijke taak was en dat u ook collega's hielp (CGVS 18/08/2017 p. 7). Een verdere omschrijving van uw takenpakket geeft u echter niet. Nochtans blijkt uit voornoemde Afghaanse wetgeving en de Law on Attorney General Office Saranwali dat het takenpakket van een openbare aanklager toch wel meer inhoudt dan hetgeen u verklaart op het CGVS (zie wet betreffende Attorney General Office toegevoegd aan administratief dossier). Vervolgens is het ook opmerkelijk dat u wel kon zeggen wie de General Attorney van Afghanistan was in die periode, namelijk Mohammad Isaq Alako, maar dat u niet kon zeggen wie uw leidinggevende in Helmand was (CGVS 18/08/2017 p. 7). Nochtans kan er verwacht worden dat u zich beter de naam van de persoon met wie u zelf zou samengewerkt hebben zou kunnen herinneren dan iemand met wie u niet samenwerkte. Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u ok plots dat u zojuist documenten ontvangen heeft van een vriend uit Afghanistan, zijnde een attest van uw tewerkstelling bij het parket en een certificaat van de universiteit (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd of u deze **documenten op dat ogenblik en dus pas ontvangen** heeft bevestigt u dit (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd of u de documenten kan tonen, toont u vanop uw gsm een foto van de documenten die u net ontvangen zou hebben. Het CGVS kwam hierbij tot de vaststelling dat u deze documenten **niet net op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontvangen had maar al een dag voordien**. Hiermee geconfronteerd bevestigt u deze documenten de dag voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontvangen te hebben (CGVS 31/10/2017 p. 21). U gevraagd om welke redenen u deze documenten niet eerder vermeld heeft bijvoorbeeld bij aanvang van het onderhoud, en u gevraagd om ze nog te bezorgen aan het CGVS verklaart u enkel dat u de documenten via uw advocaat aan het CGVS zal bezorgen (CGVS 31/10/2017 p. 21). Er dient echter vastgesteld te worden dat u deze documenten nooit heeft voorgelegd of ingediend op het CGVS, ook niet na het tweede persoonlijk onderhoud, waardoor deze documenten niet beoordeeld kunnen worden. Hoe dan ook kan er weinig bewijswaarde gehecht worden aan Afghaanse documenten, zie verder.*

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als openbare aanklager te hebben gediend in Helmand. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de arrestatie van twee talibanleden die u in kader van uw functie als openbaar aanklager zou uitgevoerd hebben en de verdere problemen dat dit met zich meegebracht zou hebben. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat deze beweerde arrestatie de aanleiding zou gevormd hebben voor uw problemen met de taliban (CGVS 18/08/2018 p. 17).

*Daarnaast bevat uw asielrelaas dermate veel tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden over fundamentele zaken waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet gedaan wordt. Zo verklaart u tijdens uw spontaan asielrelaas op het CGVS dat u tijdens de zesde maand van 1391 (augustus/september 2012) betrokken was bij de arrestatie van twee talibs (CGVS 18/08/2017 p. 17). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd om de arrestatie van die twee talibs te situeren in tijd zegt u dat het zesde maand van 1392 (augustus/ september 2013) was (CGVS 31/10/2017 p. 12). U uitdrukkelijk gevraagd of het tijdens de zesde maand van 1392 was bevestigt u dit (CGVS 31/10/2017 p. 12). U geconfronteerd met uw verklaringen dat u in het jaar 1391 als openbare aanklager gewerkt zou hebben en het dan toch niet mogelijk is dat u ze in 1392 gearresteerd zou hebben, wijzigt u uw verklaring en zegt u dat het in 1391 was. U gevraagd om welke redenen u dan 1392 zei, verklaart u dat u verstrooid geraakt wanneer het op data aankomt, opmerkelijk voor iemand die naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld opgeleid is (CGVS 31/10/2017 p. 13). U verklaart verder dat u dezelfde nacht van de arrestatie een dreigtelefoontje ontving van de taliban waarin ze eisten dat u **hun leden zou vrijlaten, zo niet zouden ze uw familie ontvoeren**. U zou hiervoor tot de volgende ochtend tijd gekregen hebben, hetgeen zou overeenkomen met woensdagochtend (CGVS 18/08/2017 p. 17). U gevraagd of ze u de volgende ochtend dan terugbelden, verklaart u dat u uw gsm had afgezet en dat u, toen u uw gsm terug aangezet had op zaterdag, zag dat er oproepen en berichten waren (CGVS 18/08/2017 p. 19). U gevraagd of er iets gebeurd is tussen de arrestatie en die zaterdag verklaart u dat er **niets gebeurde en dat u enkel dat dreigtelefoontje kreeg** (CGVS 18/08/2017 p. 20). U zou twee maanden na deze arrestatie gestopt zijn met uw functie als openbare aanklager (CGVS 18/08/2017 p. 18). U gevraagd of er gedurende die twee maanden nog iets gebeurd is, verklaart u dat u "voelde" achtervolgd te worden door personen op brommers, dat u ook dreigtelefoontjes kreeg en uiteindelijk ook uw vader werd opgebeld (CGVS 18/08/2017 p. 20). U gevraagd op welke manier uw familie bedreigd werd verklaart u dat ze (de taliban) het telefoonnummer van uw huis hadden gevonden en dat uw familie constant achtervolgd werd in de bazaar of rond het huis (CGVS 31/10/2017 p. 13). Uw familie zou ook gezegd hebben dat er zelfs 's nachts mensen achteraan het huis kwamen rondhangen en daar patrouilleerden. U gevraagd of u zelf ook nog thuis was toen dit allemaal gebeurde bevestigt u dat u toen ook thuis was (CGVS 31/10/2017 p. 13). Het is echter opmerkelijk dat de taliban u reeds in het*

eerste dreigtelefoontje zouden bedreigd hebben uw familie te ontvoeren indien u hun kompanen niet zou vrijlaten maar dat ze dan **gedurende twee maanden niets ondernemen en het houden bij dreigtelefoontjes of het patrouilleren rondom uw huis**. De taliban zouden tot aan uw huis gekomen zijn maar toch zouden ze noch u noch uw familie iets aangedaan hebben. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de taliban iemand naar wie ze op zoek zijn levend willen arresteren om zeker te zijn dat ze de juiste persoon hebben en om deze nadien te kunnen ruilen met leden die ze trachten vrij te krijgen (CGVS 31/10/2017 p. 13). Dit verklaart echter niet om welke redenen de taliban geen poging zouden ondernomen hebben om u of iemand van uw familie te ontvoeren zoals ze hadden aangegeven tijdens het eerste dreigtelefoontje. Ze zouden tot aan uw huis gekomen zijn maar toch niets ondernomen hebben. Hiermee geconfronteerd verklaart u dan weer dat uw huis dichtbij een veiligheidspost gelegen was en dat u zelf ook gewapend was en dat de taliban wel op zoek waren naar een mogelijkheid om u te arresteren (CGVS 31/10/2017 p. 13). Ook deze verklaring is niet afdoende en verklaart niet om welke redenen de taliban zich zouden weerhouden om gedurende twee maanden niets te ondernemen om gevolg te geven aan hun bedreigingen.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat u **bij DVZ helemaal niet heeft gesproken over deze bedreigingen naar aanleiding van de arrestatie van twee talibs** (zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het onderhoud bij DVZ twee jaar geleden plaatsvond en u zich dat onderhoud niet kan herinneren (CGVS 18/08/2017 p. 22). U voegt hieraan toe dat dat onderhoud slechts 10 minuten duurde en dat de vraag u niet gesteld werd of dat u misschien een kort antwoord gegeven zal hebben. Deze verklaring is echter absoluut niet aannemelijk. Immers kan er verwacht worden dat u de aanleiding van uw problemen met de taliban wel zou vermelden, of minstens hiernaar zou verwijzen, tijdens het onderhoud bij DVZ. U heeft dit echter nagelaten en heeft over dit deel van uw asielaanvraag totaal niet gesproken tijdens het onderhoud bij DVZ waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Dat het onderhoud bij DVZ kort was is geen valabele verklaring voor het ontbreken van deze fundamentele zaken. Bovendien heeft u, zoals hierboven reeds uiteengezet, in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet verwezen naar de duur van het onderhoud bij DVZ waardoor u bepaalde zaken niet aangehaald zou kunnen hebben (CGVS 18/08/2017 p. 2-3) en heeft u de notities van het onderhoud bij DVZ getekend voor akkoord. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u na uw verhuis naar Kabul, van uw vader vernomen zou hebben dat er mensen naar u vroegen (CGVS 18/08/2017 p. 20). U verklaart dat u dit één dag na uw aankomst in Kabul van uw vader vernam (CGVS 18/08/2017 p. 20). Wat dit betreft kan ook opgemerkt worden dat het wel heel toevallig is dat die mensen juist na uw vertrek naar u vragen en niets ondernomen hebben toen u daar nog was.

De tegenstrijdigheden zetten zich verder wanneer het over uw verdere problemen in Kabul gaat. U verklaart dat u in de tweede maand van 1392 (april/mei 2013) een **dreigbrief van de taliban ontving** aan uw huis in Kabul (CGVS 18/08/2017 p. 20). In deze brief zouden de taliban van u eisen dat u uw werkzaamheden als activist voor de burgers staakt en de taliban vervoegt (CGVS 18/08/2017 p. 18+20). U verklaart dat de taliban u nadien gedurende twee à drie maanden niet stoorden en ze uw spoor uit het oog verloren (CGVS 18/08/2017 p. 18). **Nadat u een interview aflegde bij de nationale televisie werd u opnieuw opgebeld en bedreigd** door de taliban (CGVS 18/08/2017 p. 18). De taliban zouden toen gezegd hebben dat **die nacht uw laatste nacht** was (CGVS 18/08/2017 p. 18). Opmerkelijk genoeg geven de taliban ook aan deze bedreigingen geen direct gevolg, zoals blijkt uit uw verklaringen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u de **eerste dreigbrief na uw interview op de nationale zender ontving** (CGVS 31/10/2017 p. 15). U geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u dat u er zeker van bent dat u tijdens het voorgaande persoonlijk onderhoud dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Het hoeft geen betoog dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit niet het geval is. U geconfronteerd met het feit dat deze verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud genoteerd staan en niet verzonnen worden door de protection officer, bent u stil en blijft u een verklaring schuldig (CGVS 31/10/2017 p. 15). U gevraagd wanneer u na de eerste dreigbrief nogmaals gecontacteerd werd door de taliban, verklaart u dat u **ongeveer drie à vier maanden later** gecontacteerd werd (CGVS 18/08/2017 p. 21). U gevraagd of er dan niets gebeurd is gedurende deze drie à vier maanden verklaart u dat u constant uw simkaart veranderde omwille van uw angst voor die dreigtelefoontjes (CGVS 18/08/2017 p. 21). Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban u gedurende die maanden niet benaderd zouden kunnen hebben. Immers verklaarde u dat de taliban een dreigbrief hadden achtergelaten aan uw huis (CGVS 18/08/2017 p. 18). Bijgevolg zouden de taliban wel weten waar u woonde en hadden ze dus wel de mogelijkheid om u te vinden indien ze op zoek waren naar u. U verklaart dat ze niet naar uw huis zijn gekomen omdat er vrouwen woonden in uw huis en u de enige man in huis was (CGVS 18/08/2017 p. 21), hetgeen niet overeenkomt met uw

verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (zie verder). U voegt hieraan toe dat de taliban u persoonlijk probeerden te bereiken. Deze verklaring houdt echter geen steek. U woonde in dat huis en was daar ook aanwezig. Bijgevolg hadden ze u kunnen terugvinden in uw huis indien ze u persoonlijk zouden willen bereiken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u **ongeveer één maand en tien dagen** na het ontvangen van de eerste dreigbrief persoonlijk bedreigd werd door de taliban (CGVS 31/10/2017 p. 15), hetgeen opnieuw niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie supra).

U zou ook een tweede dreigbrief van de taliban ontvangen hebben op 12/10/1392 (2 januari 2014) waarin ze ermee dreigden u te vermoorden indien u niet zou toetreden tot de taliban en stoppen met uw werkzaamheden (zie document 3 toegevoegd aan administratief dossier). Opnieuw blijkt uit uw verklaringen dat de taliban ook aan deze bedreigingen geen gevolg gegeven zouden hebben. U verklaart wel dat er in de maand dalwa (januari/ februari) een magnetische bom werd aangebracht aan uw wagen en dat deze ontplofte toen u Malik Bandar aan zijn huis ging afzetten (CGVS 18/08/2017 p. 18). U hier nadien over bevraagd verklaart u plots dat dit incident op 20 saur 1393 (10 mei 2014) plaatsvond (CGVS 18/08/2017 p. 22). U geconfronteerd met uw voorgaande verklaring waarbij u zei dat dit incident zich in de maand dalwa zou voorgedaan hebben, houdt u het bij een vage verklaring en zegt u dat u misschien een fout heeft gemaakt en dat dit incident dateert van vier jaar geleden waardoor u het zich niet precies kan herinneren (CGVS 18/08/2017 p. 22). U maakt echter niet duidelijk wanneer dit incident zich dan wel zou voorgedaan hebben. Het CGVS verwacht niet dat u exacte data van de verschillende gebeurtenissen kan weergeven. Er kan echter wel verwacht worden dat u eensluidende verklaringen hierover zou afleggen, hetgeen bij u niet het geval is. Daarnaast kan er redelijkerwijze ook verwacht worden, dat dit incident waarbij uw wagen getroffen zou zijn door een bom en Malik Bandar naar aanleiding van deze explosie in uw wagen zou overleden zijn, een zware impact zou gehad hebben op uw leven. Het is dan ook opmerkelijk dat **ook dit incident ontbreekt in uw verklaringen bij DVZ**. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat dit incident werkelijk zou plaatsgevonden hebben. Na dit incident zouden de taliban u nogmaals opgebeld hebben en uw samenwerking geëist hebben (CGVS 18/08/2017 p. 18).

Na de verkiezingen (een precieze tijdsituering kon u niet geven) zou u ook nog **een derde dreigbrief** ontvangen hebben van de taliban waarin ze u als bekeerling hadden bestempeld en u ter dood hadden veroordeeld (CGVS 18/08/2017 p. 21). Deze derde dreigbrief legt u niet voor op het CGVS. U kon ook niet zeggen hoe lang na het verkrijgen van deze dreigbrief u Afghanistan heeft verlaten (CGVS 18/08/2017 p. 22). Uw verklaringen hieromtrent blijven aldus vaag. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de laatste keer dat de taliban u benaderden tijdens de aanval op uw huis was (CGVS 31/10/2017 p. 16). U gevraagd hoe lang voor deze aanval op uw huis u nog bedreigd werd door de taliban, zegt u vaagweg dat u sinds 1391 (2012) tot uw vertrek uit Afghanistan bedreigd werd en dat het laatste incident de aanval op uw huis was (CGVS 31/10/2017 p. 17). U erop gewezen dat u geen antwoord geeft op de vraag die u gesteld werd, herhaalt u dat het laatste incident de aanval op uw huis was. U uitdrukkelijk gevraagd naar de laatste bedreiging voor de aanval op uw huis, verklaart u plots dat **de laatste bedreiging in 1393 (2014)** was, toen uw voertuig werd getroffen door een bom en Malik Bandar het leven liet (CGVS 31/10/2017 p. 17-18). U gevraagd of er tussen dit incident en de aanval op uw huis niets anders gebeurd is verwijst u naar het incident waarbij uw vader aangevallen werd door de taliban (CGVS 31/10/2017 p. 18). Dit incident zou echter ná uw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben (CGVS 31/10/2017 p. 18). Het is dan ook vreemd dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer spreekt over de derde dreigbrief die u ontvangen zou hebben. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van deze derde dreigbrief in het gedrang.

Ook over de beweerde aanval op uw huis waarbij de taliban brand gesticht zouden hebben geeft u tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk dat de taliban uw huis aanvielen en daar brand stichtten waardoor uw familie één dag na dit incident naar Pakistan vluchtte (CGVS 18/08/2017 p. 14). U voegt hieraan toe dat **u toen in Nimroz was**. Tijdens het spontaan uitzetten van uw asielaanvraag op het CGVS verklaart u ook dat u uw huis verliet en naar Nimroz ging, dat uw huis werd aangevallen door de taliban en er geen man aanwezig was in het huis en er enkel vrouwen waren (CGVS 18/08/2017 p. 18). U situeert dit incident dus ook toen u al in Nimroz verbleef. U **tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS** gevraagd wanneer de aanval op uw huis was zegt u dat het tijdens de derde of vierde maand van 1394 (mei/juni of juni/juli 2015) was en dat **u vijf dagen later vertrokken bent uit Afghanistan** (CGVS 31/10/2017 p. 9+16). U gevraagd wie er allemaal thuis was op het ogenblik van de aanval zegt u dat buiten uw broer en vader **iedereen thuis was, inclusief u** (CGVS 31/10/2017 p. 16). U gevraagd waar uw vader en broer waren op dat ogenblik, zegt u dat uw vader naar Helmand was en dat uw broer naar de universiteit was, hetgeen merkwaardig is aangezien dit incident 's nachts zou

plaatsgevonden hebben (CGVS 31/10/2017 p. 16). U geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waarbij u twee keer heeft aangegeven dat u reeds in Nimroz was toen uw huis in brand werd gestoken door de taliban, herhaalt u dat u thuis was toen de brand in uw huis ontstond en dat u nadien naar Nimroz bent gegaan (CGVS 31/10/2017 p. 9). U gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het vorig persoonlijk onderhoud verklaard had dat u reeds in Nimroz was, zegt u dat **toen misschien niet “opgelet” had bij hetgeen u zei** (CGVS 31/10/2017 p. 9-10). U even later nogmaals geconfronteerd met uw verklaringen betreffende de brand in uw huis en uw vertrek uit Afghanistan, **ontkent u dit anders verklaard te hebben** (CGVS 31/10/2017 p. 16-17). U geconfronteerd met het feit dat u deze verklaringen wel heeft afgelegd en dat dit duidelijk op te maken is uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud herhaalt u enkel dat u vijf dagen na de brand in uw huis bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS 31/10/2017 p. 17). U geconfronteerd dat de notities van het persoonlijk onderhoud gebaseerd zijn op uw verklaringen zegt u dat dat niet mogelijk is omdat u zelf getuige was van de brand in uw huis (CGVS 31/10/2017 p. 17). U ermee geconfronteerd dat u niet slechts één keer maar twee keer heeft verklaard dat u reeds in Nimroz was, verklaart u zich alles zeer helder te herinneren “alsof het gisteren gebeurd zou zijn” en dat het niet mogelijk is dat u tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben (CGVS 31/10/2017 p. 17). Vooreerst is het opmerkelijk dat u moeilijkheden heeft bij het situeren van incidenten indien u zich toch alles helder zou kunnen herinneren. Verder doet het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan duidelijk afgeleid worden dat u wel tegenstrijdige verklaringen heeft gegeven betreffende dit incident (en ook betreffende andere gebeurtenissen). Dat u dan ontkent deze verklaringen gegeven te hebben, is absoluut niet aannemelijk en zet de voornoemde tegenstrijdigheden niet recht.

Vervolgens is het ook uiterst merkwaardig dat u **ook dit incident niet heeft vermeld tijdens het onderhoud bij DVZ**. U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat dit niet gevraagd werd (CGVS 18/08/2017 p. 22). Deze verklaring is absoluut niet aannemelijk. Immers is het uw verantwoordelijkheid om de feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek aan te halen bij DVZ. Dit wordt u ook meegegeven in het voorafgaand advies. Daarnaast kan er opnieuw verwezen worden naar uw verklaring op het CGVS waarbij u had aangegeven dat het onderhoud bij DVZ goed verlopen was en dat u de belangrijkste elementen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan wel heeft kunnen aanhalen tijdens dat onderhoud (CGVS 18/08/2017 p. 2). Daarnaast vermeldde u op het CGVS dit incident waarbij de taliban uw huis zouden aangevallen hebben spontaan zonder dat u hierover specifiek bevraagd werd (CGVS 18/08/2017 p. 14 en 18). U hiermee geconfronteerd verwijst u naar het verschil in de tijdsduur van het onderhoud bij DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 18/08/2017 p. 22). Dit is echter geen valabele verklaring voor het ontbreken van dermate fundamentele elementen om uw vrees voor vervolging te staven. Na confrontatie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat het onderhoud bij DVZ kort was en dat u enkel bevraagd werd in verband met uw werkzaamheden, uw herkomstregio en door wie u bedreigd werd (CGVS 31/10/2017 p. 17). Nochtans werd u tijdens het onderhoud bij DVZ ook gevraagd om een kort overzicht te geven van **alle elementen** die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan (zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Dat u dan een dermate cruciaal element niet aanhaalt, ondanks dat het onderhoud bij DVZ eerder kort was, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U gevraagd of er **na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is verklaart u dat de taliban in de zesde maand van 1394 (augustus/september 2015) uw vader hebben meegenomen en geslagen** hebben en een video hiervan op Facebook (en andere sociale media) hebben geplaatst (CGVS 18/08/2017 p. 23 + CGVS 31/10/2017 p. 18). Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de aangehaalde problemen met de taliban wordt er ook geen geloof gehecht aan deze beweerde aanval op uw vader. Uit het videofragment dat u per e-mail aan het CGVS heeft bezorgd en dat zou gaan over de bestraffing van uw vader, kan niet opgemaakt worden of het effectief over uw vader gaat. Het slachtoffer is immers totaal niet herkenbaar op het videofragment. Noch is het duidelijk waar en wanneer dit fragment opgenomen werd. Daarnaast vormt dit videofragment geen objectieve bewijswaarde. Het kan immers door eender wie opgenomen zijn of in scène gezet zijn. Uw verklaring dat uw vader nog naar Helmand bleef gaan na de verhuis naar Kabul en zelfs na de beweerde bestraffing door de taliban in 2015, -u verklaart namelijk op het tweede persoonlijk onderhoud daterende van 31 oktober 2017 dat uw vader sinds anderhalve maand niet meer naar Helmand is gegaan (CGVS 31/10/2017 p. 14)-, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze aanval op uw vader. Er kan namelijk verwacht worden dat indien uw vader werkelijk meegenomen en geslagen zou zijn door de taliban, hij zich nadien niet zomaar terug naar de regio zou begeven omwille van jullie eigendommen en zijn zaak. Immers kan er verwacht worden dat het leven van uw vader en zijn veiligheid zouden primeren op deze materiële zaken. Dat uw vader toch naar Helmand bleef gaan, zelfs na het incident waarbij hij berecht zou zijn

door de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident maar ook de aangehaalde vrees jegens de taliban in ernstige mate. Verder geeft u ook tegenstrijdige verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw vader. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw moeder, 2 zussen en echtgenote in Kabul wonen en dat uw vader in Helmand bleef omdat hij daar zijn zaak heeft en ook jullie eigendommen in Helmand gelegen zijn (CGVS 18/08/2017 p. 13+15). Verder zei u ook dat u de enige man was in uw huis in Kabul en er daar voor de rest enkel vrouwen woonden (CGVS 18/08/2017 p. 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u eerst samen met uw tante langs vaderszijde naar Kabul verhuisde en dat een week later uw moeder, broers, zussen volgden en dat uw vader nadien ook kwam (CGVS 31/10/2017 p. 13). U gevraagd wanneer uw vader dan naar Kabul kwam verklaart u dat het ongeveer 15 à 20 dagen later was (CGVS 31/10/2017 p. 14). U verklaart dat uw vader wel op en af ging naar Helmand en daar dan gedurende 10 à 15 dagen verbleef. Deze verklaringen stroken dan ook niet met uw verklaring waarbij u aangaf de enige man in het huis in Kabul te zijn.

Vervolgens dient er ook nagegaan worden in welke mate er geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw inzet bij de Civil Society organisaties. Vooreerst dient wat dit betreft opgemerkt te worden, dat u ook hierover helemaal niet heeft gesproken tijdens het onderhoud bij DVZ (zie vragenlijst CGVS + verklaring DVZ). Er kan echter verwacht worden dat u deze functie vermeld zou hebben indien dit zou bijgedragen hebben tot uw vrees jegens de taliban. Verder heeft u het CGVS hiervan niet kunnen overtuigen met uw verklaringen betreffende deze functie die u vervulde. Zo kon u geen namen geven van bepaalde organisaties die actief waren binnen Civil Society en hield u het bij de algemene benaming Civil Society (CGVS 18/08/2017 p. 8). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat de organisaties die hierin actief zijn wel een eigen benaming hebben, afhankelijk van de thema's waarop ze zich richten zo blijkt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u dan enkel de algemene benaming geeft ondermijnt uw persoonlijke betrokkenheid bij dergelijke organisaties. Immers kan er verwacht worden dat u indien u binnen één organisatie of meerdere actief zou zijn hieromtrent spontaan en uitgebreid zou kunnen vertellen. U liet dit echter na waardoor u niet kon overtuigen over uw activiteiten binnen deze organisaties. De voorbeelden die u geeft van verwezenlijkingen van Civil Society organisaties zijn niet voldoende om uw persoonlijke betrokkenheid hierbij te staven. Immers zou u deze kennis ook op een andere manier opgedaan kunnen hebben dan door een persoonlijke betrokkenheid. De verwezenlijkingen en activiteiten van dergelijke organisaties krijgen immers vaak aandacht van de pers (zie voorbeelden toegevoegd aan administratief dossier) waardoor het ook voor de burgers mogelijk is om hierover een bredere kennis te hebben. Gelet op deze vaststellingen, en de vaststellingen dat er aan uw asielmotieven ook geen geloof gehecht kon worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid bij Civil Society organisaties.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als openbare aanklager, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht wordt aan dit profiel. Betreffende uw vrijwillige tewerkstelling bij Civil Society organisaties, dient te worden vastgesteld dat er ook hier geen geloof aan gehecht wordt. Betreffende uw kandidatuur voor de provincieraadverkiezingen dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U werd immers niet verkozen tijdens deze verkiezingen en vervult verder geen overheidsgerelateerde functie waardoor u niet over een profiel beschikt dat problemen met de taliban met zich zou kunnen meebrengen. Dit profiel is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban tot targetting beperkt zich in de steden voornamelijk tot bepaalde profielen van de Afghaanse overheidsdiensten. Aangezien u zelfs geen overheidsfunctie vervult, kan besloten worden dat u niet tot deze bepaalde profielen behoort. Het is ook niet zo dat de taliban elk lager lid van de overheidsdiensten of hun families nog viseren wanneer deze zich in een veilige regio bevinden.

Wat uw verklaringen in verband met de eis van de taliban om met hen samen te werken betreft, kan nog opgemerkt worden dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken waarop ze zich kunnen beroepen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De taliban worden in veel regio's als de overwinnende partij beschouwd en hebben veel vrijwillige strijders ter beschikking zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Dit alles

ondermijnt de geloofwaardigheid van een eventuele vrees die u zou hebben dat de taliban u onder dwang zouden hebben willen rekruteren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en dient er ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.(...) U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarnaast konden de documenten die u voorlegt het CGVS niet overtuigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit bevestigen en voegt verder niets toe aan uw verzoek om internationale bescherming. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat er zichtbaar geknoeid is aan uw taskara waardoor de betrouwbaarheid ervan verder tenietgedaan wordt. Uw stemkaart kan hoogstens aantonen dat u uw stem heeft uitgebracht tijdens de verkiezingen in 2014 en voegt verder ook niets toe aan uw verzoek. De dreigbrieven van de taliban kunnen door eender wie geschreven zijn. De authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. Bovendien hebben deze dreigbrieven enkel objectieve bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Uw afstudeercertificaat kan hoogstens aantonen dat u uw opleiding rechten heeft voltooid en voegt ook niets toe aan uw verzoek. De verkiezingskrant, het campagnemateriaal en het certificaat van de Afghaanse Onafhankelijke Verkiezingscommissie kunnen enkel uw kandidatuur voor de provincieraad van Kabul staven, hetgeen ook niet betwist wordt. Het nieuwsartikel over het incident op Malem Mirwali waarbij hij gewond raakte en de foto waar hij op een ziekbed te zien is, voegt niets toe aan uw verzoek om internationale bescherming. Malem Mirwali is een lid van het Afghaans parlement afkomstig uit Helmand (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), die gelet op zijn functie een doelwit zou kunnen vormen voor het taliban. Uw verklaring dat hij uw buur was en ook bedreigd werd door de taliban (CGVS 18/08/2017 p. 21) betekent niet zonder meer dat u net als hem vervolgd zou worden door de taliban. Het hoeft geen betoog dat uw profiel als niet-verkozen kandidaat voor de provincieraad niet vergelijkbaar is met dat van een parlamentslid. Daarnaast heeft het nieuwsartikel dat u neerlegt weinig objectieve bewijswaarde, het kan door eender wie opgesteld zijn. Er is immers geen enkele verwijzing naar een objectieve bron, er staat zelfs geen datum op vermeld (zie document 8 toegevoegd aan administratief dossier). Uit objectieve informatie blijkt nog dat het huis van Malem Mirwali in Kabul werd aangevallen op 26 december 2016, dus na uw vertrek uit Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit de twee foto's waarop de gearresteerde talibs te zien zouden zijn kan niet afgeleid worden dat het hier werkelijk om talibanleden gaat. Zelfs al zou dit duidelijk op te maken zijn, bewijst u hiermee niet dat u deze talibs gearresteerd zou hebben. Wat het videofragment betreffende de ontvoering van uw vader betreft wordt verwezen naar de vaststellingen hierboven".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan pertinente en terechte vaststellingen geen dienstige argumenten aan.

Verzoeker herhaalt doorheen het verzoekschrift zijn verklaringen en vrees voor vervolging, citeert uit de gehoorverslagen en meent dat zijn geloofwaardigheid ten onrechte in vraag werd gesteld. Met het louter herhalen van zijn verklaringen en vrees voor vervolging en het citeren uit de gehoorverslagen doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane concrete vaststellingen. Vooreerst werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling als openbaar aanklager en bijgevolg evenmin aan de problemen die verzoeker hierdoor zou hebben gekend. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvragen dermate veel tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden bevat omtrent fundamentele zaken waardoor het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielaanvragen wordt bevestigd.

Voor zover verzoeker de gedane vaststellingen tracht te vergoelijken door te wijzen op het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gaat hij eraan voorbij dat verzoeker blijkens het niet betwiste feitenrelaas voorhoudt rechten te hebben gestudeerd aan de universiteit van Kabul, vervolgens als openbaar aanklager werkzaam te zijn geweest om later naar Kabul te vertrekken en daar actief te zijn geweest binnen Civil Society organisaties en zich kandidaat heeft gesteld voor de verkiezingen van de provincieraad in Kabul. In dit opzicht is het echter geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten

dat hij, ook enige tijd nadat hij Afghanistan verliet, zijn asielrelaas op een coherente en consistente manier kan brengen. Het gaat overigens niet om details, maar om aspecten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken en waarop hij zich baseert om zijn nood aan internationale bescherming duidelijk te maken. Waar verzoeker aangeeft dat de onaannemelijkheden in zijn verklaringen aangaande zijn tewerkstelling en profiel als lid van het Afghaanse Openbaar Ministerie niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming kan hij zeker niet worden gevolgd. Verzoekers voorgehouden tewerkstelling als openbaar aanklager en de problemen die hij hierdoor heeft gekend maakt wel degelijk de kern uit van zijn asielrelaas. Het is juist omwille van dit profiel dat verzoeker problemen kende met de taliban die zich naar eigen zeggen hebben verder gezet na zijn vertrek naar Kabul.

Waar verzoeker nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse laat hij na enige duiding te verschaffen en concretiseert hij niet waar, in welke mate of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op zijn gezegden en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

De argumentatie dat bepaalde onderdelen van zijn verklaringen wel aannemelijk en coherent zijn en dat hij wel een antwoord wist te geven op bepaalde specifieke kennisvragen, wordt niet verder geconcretiseerd en kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de voorgaande concrete en genuanceerde vaststellingen, waaruit afdoende blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn verklaringen over zijn werk als openbaar aanklager en de moeilijkheden met de taliban die daaruit voortvloeiden wel eerlijk waren en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst selectief te werk is gegaan door deze elementen dood te zwijgen en enkel argumenten in het nadeel van verzoeker op te nemen, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe de gedane vaststellingen te minimaliseren. In tegenstelling met wat hij voorhoudt, hebben deze vaststellingen echter weldegelijk betrekking op de kern van zijn vluchtmotieven, raken zij de essentie van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn zij van zulke aard dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voormelde problemen en vrees ten aanzien van de taliban.

Waar verzoeker nog tracht te laten uitschijnen dat hij ingevolge zijn afwezigheid uit en terugkeer naar zijn land van herkomst in de negatieve aandacht zou komen van de plaatselijke bevolking aldaar, kan tot slot worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van informatie bijbrengt en de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier evenmin indicatie bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit, terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en deze regio het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. De Raad is van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker zijn land reeds enkele jaren heeft verlaten niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij in dit land in de negatieve aandacht zal komen of als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Hij laat na *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar, wanneer, om welke reden of in welke omstandigheden hij aan dergelijke praktijken dreigt te worden blootgesteld.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Voor zover verzoeker aangeeft dat hij afkomstig is uit Karez in het district Lashkargah in de provincie Helmand waar een verhoogd risico bestaat om slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden, gaat hij voorbij aan zijn verklaringen omtrent zijn herkomst uit Kabul.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds tien jaar in Kabul woonde en dat zijn familie daar een huis heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8, 13; stuk 10, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 13). Verzoeker bevestigde overigens zelf dat hij de laatste jaren in Kabul gestudeerd, gewerkt en geleefd heeft (stuk 10, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker stelde weliswaar dat hij in 2012 als openbaar aanklager acht maanden in de provincie Helmand heeft gewerkt, doch hieraan kan zoals reeds gesteld geen enkel geloof worden gehecht, waardoor verzoekers verblijf in Helmand gedurende deze acht maanden eveneens op de helling komt te staan. Gelet op verzoekers eigen verklaringen omtrent zijn werk en woonst de laatste jaren beoordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht de veiligheidssituatie in Kabul.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

(...)."

Het EASO rapport "Country of Origin Information Report – Afghanistan – Security Situation – Update" van mei 2018 en de COI Focus "Afghanistan: Security Situation Kabul city" van april 2018 die door de verwerende partij met een aanvullende nota werd neergelegd bevestigt voormelde informatie.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Kabul.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF